

Landesbibliothek Oldenburg

Digitalisierung von Drucken

**Ultimum Pietatis Officium Fratri Conjunctissimo Heroni
Antonio Ibbekenio Die XXVIII Octobris MDCCXLVIII.
Placide Demortuo Præstitum A**

Brinkmann, Georg Nicolaus

Oldenburgi, MDCCXLVIII

[urn:nbn:de:gbv:45:1-804851](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:gbv:45:1-804851)

ULTIMUM PIETATIS OFFICIUM
FRATRI CONJUNCTISSIMO
HERONI ANTHONIO
IBBEKENIO

DIE XXVIII. OCTOBRIS MDCCXLVIII.
PLACIDE DEMORTUO
PRÆSTITUM

A
G. N. B. P. W.

OLDENBURGI,
TYPIS B. JOH. CONR. GÖTJEN, REGIS DAN, PRIV. TYPOGR.
HÆRED.

SISTE GRADUM VIATOR!

& flores sparge

in tumulum ejus, qui immaturo fato jam defloruit.

Hic nempe reposita est pars ignobilior

HERONIS ANTONII IBBEKENII,

sacrosancti ministerii Candidati dignissimi,

qui primum, in pinguibus Budjadiæ pascuis,
e thalamo

viri summe reverendi

RUDOLPHI IBBEKENII

potentissimi Danorum Regis in sacris
in comitatibus Oldenburger

& matronæ, omni

ANNÆ MAG

e simili

Stollhamni

germinis

rore flaminis

ad præclara quævis,

formis

Unde virtus

po

e quo, v

probata

germanus

officiosa e

officiens t

& relic

cum eum, juvenem Osterb

Gratus fuit deir

ubi præter sapientiæ & ling

studium indefessum, in verum

animi v

Ut de manifestata in eloquiis

de utili divina re

pu

ver

de falso j

In celeberrima

eru

j

admirati sunt omnes, quot

Fructus deinde ap

omni lilio,

si

omnis ignar

quæ non existit

um sacrarum
ntistitis

Centimetres
Inches

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
8

Farbkarte #13

Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black

B.I.G.

at suo,
taliu
omnes
certiores
ine illum

SISTE GRADUM VIATOR!

& flores sparge
in tumulum ejus, qui immaturo fato jam defloruit.

Hic nempe reposita est pars ignobilior

HERONIS ANTONII IBBEKENII,
sacrofancti ministerii Candidati dignissimi,
qui primum, in pinguibus Budjadiæ palæuis,
e thalamo

viri summe reverendi

RUDOLPHI IBBEKENII

potentissimi Danorum Regis in sanctiore senatu Consilarii, & rerum sacrarum
in comitatibus Oldenburgensi & Delmenhorstano summi Antistitis

& matronæ, omni virtutum genere præstantissimæ

ANNÆ MAGDALENE RICHERTIÆ

e simili prosapia oriundæ

Stollhamni die 18. Sept. MDCCXIX.

germinare & efflorescere cœpit.

Flos

rore flaminis conspersus ac renatus,
ad præclara quævis, non minus velociter quam feliciter
formatus est ac firmatus.

Unde virtutum omnium vere tutum

PIETATEM

posuit fundamentum;

e quo, veluti fonte, reliqui rivi,
animi probitas,

probata parentibus obedientia,

germanus erga germanos affectus,

officiosa erga cunctos humanitas,

officiens nemini morum integritas,

& reliquæ dîtes ingenii dotes,

cum eum, juvenem *Osterburgum & Oldenburgum* in sinu foverent suo,
profuxerunt.

Gratus fuit deinde vigor ejus sub *tiliis Misnicis*,

ubi præter sapientiæ & linguarum cum orientalium tum occidentalium
studium indefessum, in *verum de Deo sensum & ingenium Dei cultum* omnes
animi vires gnaviter intendit

Ut de manifestata in eloquiis divinis veritate se aliosque redderet certiores
de *utili divina revelationis demonstratione* cogitata

publicæ luci exposuit;

verum autem Dei cultum,

de falso *fluminum cultu* differendo,

stabilire annisus est.

In celeberrima postmodum *Fridericiana* degentis

ingenii lumen

eruditionis apparatus,

judicandi acumen,

prudentiæ vim,

admirati sunt omnes, quotquot in congressu vitæque consuetudine illum
viderunt.

Fructus deinde apud nos *in patria* tulit uberimos, flos

omni lilio, si mentem spectes, *candidior,*

si famam, *fragrantior;*

noxiiis carens aculeis,

omnis ignarus contentionis, nisi honestæ,
quæ non exstinguit auget potius amores & alit.

Sed, cheu!

inter labores sacros indetentos, lenta tabes eum corripit,
& dum ascensionem optimi sui Servatoris in caelos meditatur,
ipse in caelum scandere incipit,
imo in ipso ascensionis Dominica festo, e suggestu publico descendens
lectum ascendit

qui ejus scala ad caelum est.

E Candidato igitur Ministerii fit candidatus caeli,
quod jam, vestibus, candidi Servatoris rubore candefactis,
tanquam candidissimum liliam ingreditur.

Hominibus charus, sed charior Deo,
qui post diurni morbi aestum, non mori eum jubet, sed suaviter obdormientem
in illa inperturbata pacis loca introducit, ubi
nec morbis ad corpus, nec vitiis ad animum datur aditus,
ubi vita sine mortis metu
gaudium sine mœroris mixtura est.

Vere enim transfert in campos Elysios,
in tabernacula fiducia & in requiem opulentam
florem hunc nunquam moriturum,
ubi securo & nullis pervia ventis & frigoribus regna gaudens obtinet
& illibato odore vincit.

Bibit enim ibidem,

non e fonte Heroniano,

cui intusa aqua vinum vi expellit,

sed purissimo fonte vita

ubi vinum lætitiæ in æternum gustatur, nec unquam aquis
intermiscetur amaris,

nostrer HERO.

Floret

ut *ἀνθος ἀμάραντον*

cui omnis rofarum cedit purpura,

in ejus conspectu omnis se abscondit liliorum candor,

non mortuus, sed immortalis factus,

immarcescibiles fidei, patientiæ & constantiæ fructus, uberiore
meteris fœnore,

in paradiso altissimi,

nostrer ANTHONIUS.

Vincit,

& licet corpus abeat in pulverem

variis luctis tamen pulverulentis exantlatis,

ut victor super pulverem surget

nostrer IBBEKENIUS.

Dolere igitur desine

REVERENDE PATER,

floris enim hujus clades,

non vitæ crux sed fidei lux,

non felicitatis Tuæ nocumentum, sed auctoritatis, apud gregem Tibi
concreditum, firmamentum est,
ut verborum concione laudabiliter functus,
nunc singulari patientiæ concioneris exemplo
quoties pro suggestu repetere solitus es:

Omnia in bonum cedere Deum pure venerantibus.

Cohibete luctum
Lectissima Mater, Frater, Sorores cœterique propinqui,

quia dilectus vester non periit.
sed eam, quam necessitas imponit cunctis, antevertit diem,

Credimus enim omnes,
revicturum esse hunc *florem*,
ad immortalem beatitudinem & beatam immortalitatem,

qui fide Servatoris innixus,
non tam expiravit, quam placidissime respiravit,

Hæc si ex animo crediderimus
tantum abest ut doleamus,

ut non possimus non gratulari illi,
quem ad communia vota premisimus.

Vere enim rem æstimantibus,
non mortuus est, sed mori nunc demum desit.

Tu vero

anima beatissima!

ave, gaude, vale;

jam cœlum possides,

ab omnibus ærumnis vitæque miseriis abducta,

præmia capis larga,

gaudia tenes pura

jubila dicis divina,

dum nos artes ævi nostri dolosæ defatigant & in pessima
quæque servant:

aderit tēpus

quo animam nostram beatissimis gaudiis læta es exceptura,

Tu autem

LECTOR

quoties juvenem in optimo flore juventæ decedere vides,
divini vatis effatum animo volve:

**Hominis dies sunt sicut herba, sicut flos agri sic floret. Quoniam
ventus transit in illum & non est, nec ejus locus cum
ultra agnoscit.**

